

hele Opfattelse, som Udvalget har gjort gjældende, ville blive reducerede, ere af den Besskaffenhed, at de paa ingen mulig Maade kunne antages at ville drage dygtige Kræfter til sig, tværtimod, der er et stærkende Misforhold mellem den Fordring, der stilles til Dygtighed og foregaaende Uddannelse, og det Bederlag, der bydes for Tjenestgjerningen. Ikke destomindre har Udvalget, eller maaffee er det Udvalgets Fleertal, dog meent, at samtidig med, at saadanne Lønninger ere fastsatte, maa man kunne gjøre den Fordring gjældende ligeoverfor Contoirembeds mændene i Ministerierne, at de skulle give Afkald paa enhver anden Besskæftigelse, og „at enhver Embedsmand skal anvende sin fulde Arbeidskraft paa Bestyrelsen af sit Embede og derfor oppebære den derfor fastsatte Løn uden at dele sin Tid og sin Opmærksomhed ved tillige at besørge andre Embedet mere eller mindre uvedkommende Forretninger og derfor modtage særskilt Bederlag.“ Jeg seer ikke, hvorledes det vil være muligt at fastholde disse to Ting ved Siden af hinanden, medmindre man ialfald vil opstille den Paastand, at Fuldmægtige i de kongelige Contoirer nødvendigviis tillige skulle være ugifte, og man altsaa for dem vil gennemføre en bestemt Fordring paa Coelibat; det vil virkelig ikke være muligt for ubemidlede Mænd, af hvilke saare mange maae være fattede paa ikke at drive det høiere i denne Verden end til Fuldmægtig, at gaae ind i disse Stillinger med nogen Tanke om at kunne forsyre Kone og Børn, naar det skal være dem heelt formeent at søge Bierhverv og Bifortjeneste. Udvalget har knyttet andre Fordringer dertil og blandt Andet forlangt, at Embedsmændene i Contoirerne skulle i Genhold til en vis Vedtægt være tilstede en vis bestemt Tid i Contoirerne, saaledes at man der kan finde den hele Besætning paa en vis givent Tid af Dagen. Jeg anseer ikke dette for at være nogen praktisk Bestemmelse; jeg troer ikke, at man derved gavner Statsjenssten. Jeg finder det fuldkomment i sin Orden, at der skal være en vis Tid, da man kan henvende sig paa Contoirerne og faae Bessked om Sagerne, og jeg anseer det for at være et Misbrug, naar det tidligere ofte er skeet, at Contoirembeds mænd have holdt sig saaledes

borte fra Contoiret, at de kun vare at finde der en høist forsvindende Deel af Dagen; hvor der findes den Art mindre heldige Levninger fra den tidligere bureaukratiske Tid, er det ganske vist rigtigt at gjøre Ende derpaa. Men at forlange, at hele Personalet skal være tilstede i hele Contoirtiden, forekommer mig at være at gaae til Yderlighed i modsat Retning, og at gjøre Indgreb i den Arbeidsfrihed, som man ikke bør berøve Nogen, og som i mange Henseender netop er til Gavn for Forretningernes Bessørgelse. Dette er hyppigt tilforn, i Tale og paa Prent, blevet udviklet, men da det ikke er blevet berørt idag, har jeg ikke anseet det for unyttigt at vende tilbage dertil og gjøre opmærksom paa, at det ikke kan indrømmes, at en saadan Foranstaltning vil være til Tjenestens Tary, og at der er Contoirer, hvor der forekommer Arbejder af den Besskaffenhed, at man ikke bør forlange dem udførte netop paa Contoiret, men bør indrømme en passende Frihed. Alle Hensyn maae kunne varetages, naar Ministeriet træffer en Ordning, som ligger noget imellem den, der endnu maaffee for ofte finder Sted, og den Strengthed, som Udvalget har gjort sig til Talsmand for.

Netop fordi Sagen befinder sig paa det Standpunkt, som jeg for nævnte, er det naturligt, at Spørgsmaalet om Generalsecretairers Indtræden istedetfor Departementschefer maa komme til at spille en stor Rolle. Her gjælder det i Virkeligheden et Principspørgsmaal, som kan faae en ikke ringe Betydning i Fremtiden, men vi vide ogsaa Alle, at vi ikke nu komme videre end til Principet. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), som talte sidst, syntes at tage det ilde op, at der var anstillet en Sammenligning med, hvad der fandtes i andre Lande; han havde, sagde han, ikke selv havt Tid og Leilighed tidligere og havde heller ikke nu Tid og Leilighed til at gjøre sig kesskjendt med, hvorledes dette Forhold havde udviklet sig andetsteds, men det brød han sig heller ikke om, thi det kom kun an paa, hvorledes det passede til Danmark. Det er fuldkommen rigtigt, at dette er Spørgsmaalet, men det forekommer mig dog, at, naar der er Tale om en saadan Foranstaltning som denne, kan det